

KAPITOLA 2

Niekde v blízkosti sa nachádzal nekrotrók. Helena bola sama, schopná sústrediť sa, a tak dokázala rozoznať pach hnijúceho mäsa a chemických konzervantov. Nezomierajúci používali mŕtvych ako bábky, ktoré vykonávali nežiadúce alebo podradné práce. Spútaná čakala a uvažovala, na čo asi používajú tohto. Vykukla von a zachytila za závesom nejaké tieň.

„Marinová?“

Meno ktosi šepol, akoby ho privial vánok.

Helena sa obrátila a cez predeľujúci záves rozoznala tvár. Poriadne prižmúрила oči a konečne sa jej podarilo dostatočne zaostriť na bledú tvár a vlasy.

„Marinová, si to ty?“

Helena prikývla, stále uvažujúc, kto návštevníčka je.

„Som Grace. Pracovala som ako zdravotníčka v nemocnici.“ Kým rozprávala, prekĺzla cez záves. Mala výrazný severný prízvuk, ten typ, ktorý kládol dôraz na spoluhlásky.

„Prepáč. Som... dezorientovaná,“ povedala Helena.

„Nečakala som, že ťa tu nájdem.“ Grace pristúpila bližšie a z prítmnia sa vynorili mladické, hoci vpadnuté črty. Na tvári mala vystrašený, no zvedavý výraz.

Helene sa rozšírili oči prekvapením.

Gracina tvár bola znetvorená jazvami, dlhými sečnými ranami, ktoré jej pretínali líca, bradu a nos. Nemohlo to byť náhodné zranenie. Tieto rany boli zámerné.

Helena skúsila zdvihnúť dlaň, no okovy jej veľa pohybu neumožňovali. „Čo sa ti stalo?“

Grace sa zatvárala zmätene, no keď sledovala Helenin pohľad a dotkla sa tváre, pochopila. „Ach, tie rezy? Máme ich všetci.“

„Čo? Prečo by paraziti...“

Grace prudko pokrútila hlavou. „*Hovor tichšie*.“ Rýchlo pohľadom skontrolovala okolie a potiahla nosom. Keď opäť pozrela na Helenu, v očiach sa jej zračil hnev. „Občas používajú sinavých na odpočúvanie. Jeden tu je, necítiš ho? Teraz už nesmieš Nezomierajúcich nazývať *paraziti*.“ Posledné slovo ledva šepľala. „Ak ťa začujú, bude to mať následky.“

Helena rýchlo prikývla. Bála sa, že ak si nedá pozor, Grace odíde.

Grace sa však prikradla bližšie.

„Toto nespravili Nezomierajúci.“ Mávla smerom k svojej tvári. „Spravili sme si to sami. Nezomierajúci nám, teda komukoľvek, koho označili za člena Odporu, môžu spraviť, čo len chcú. Dnes je populárne držať si namiesto personálu sinavých. Inokedy sa iba chcú s niečím zahrať. Na večierku alebo po záťahu vonku.“ Zvraštila tvár. „Nikto nenamieta. Dokonca aj tí, čo nepatria k Nezomierajúcim alebo do cechov, to hrajú s nimi, pretože všetci dúfajú, že im to poskytne lepšiu šancu stať sa tiež nesmrteľnými.“

Grace trhane, meravo pokrčila plecami. „Ale ak vyzeráš hnusne, príliš sa s tebou nezdržiavajú.“ Roztrasene sa nadýchla a potom sa prísne pozrela na Helenu. „Kde si bola?“

Helena potriasla hlavou, pretože ešte vstrebávala Gracine slová. „Vzali ma do skladu... po...“

Grace prižmúrila oči.

Helena na ňu pátravo pozrela. „Je Večný plameň stále...“

„Nie.“ Grace rázne pokrútila hlavou a opäť vyzerala rozhnervane. „Všetci sú mŕtvi. Každý jeden. Po Lucovej smrti nás ostatných poslali na Stanicu, do továrne pod priehradou. Väčšina z nás odtiaľ nemôže odísť. Dostať povolenie stojí dlhé mesiace vzorného správania a musíme mať na sebe toto.“

Zdvihla ruku, aby jej ukázala zápästie s medenou páskou, ktorá bola žiarivejšia a sedela lepšie než Helenina. „Ráno a večer sa musíme hlásiť. Platí zákaz vychádzania. Ak niektorí chýbajú viac než dvadsaťštyri hodín...“ Sťažka preglgla. „Ak sa neukážu, vyšlú Lovmajstra, aby ich ulovil. Vždy ich prinesie mŕtvych. Hlavná dozorkyňa ich rada natiahne a zopár dní nechá visieť. Keď začnú hniť, oživí ich a potom musia chvíľu ‚pracovať‘ s nami, až kým ich nepošlú do baní. Vraj preto, aby sme nezabúdali na pravidlá.“

„Kto?“ prinútila sa spýtať Helena, hoci to nechcela počuť.

Grace zaváhala a oči jej trochu znežneli. „Ako prvú naspäť priviedol Lilu Bayardovú.“

Grace rozprávala ďalej, no Helena ju už nepočula. V ušiach jej stále dookola zvonilo jediné: *Ako prvú naspäť priviedol Lila Bayardovú.*

Lila nie...

Gracin hlas si opäť našiel cestu do jej hlavy. „Dozorkyňa ju obliekla do výzbroje paladína. Vtedy už bola nejakú dobu mŕtva, takže rozklad zašiel ďaleko. Chýbala jej väčšia polovica tváre a už nemala svoju protézu, preto jej privarili oceľovú tyč, aby stála rovno. Ona... nemôže sa hýbať. Len tam stojí. Každý deň prechádzame okolo nej.“ Grace si konečne všimla Helenin výraz. Sklopila oči. „Teraz sú z nej viac-menej len kosti. Dozorkyňa si myslí, že je to zábavné.“

Helena pokrútila hlavou, odmietajúc si pripustiť pravdu, ale Lila, prirodzene, musela byť mŕtva. Ak bol zajatý a mŕtvy Luc, rovnaký osud musel postihnúť aj jeho paladínov, pretože ich k tomu viazala prísaha: v prípade potreby za svojho princípáta aj zomrieť.

Helena sťažka preglgla. „Ale niekde istotne... Odpor...“

„Neexistuje žiaden Odpor!“ šepla Grace drsne. „Myslíš si, že my ostatní by sme s tým pokračovali, keď všetci vo Večnom plameni zomreli? Nie je dôvod. Lovmajster každého zabije. Ľudia zomierajú len pre náznak, pre zašepkanie. Má... má obludu, ktorú používa pri love. Už nemá zmysel utiecť alebo organizovať sa, teda ak sa nechceš stať ďalšou mŕtvolou.“

Helena mlčala a Grace ju ostražito sledovala. Nervózne prešľapovala, zjavne pripravená kedykoľvek vystreliť preč.

„Kto je Lovmajster?“ Helena dúfala, že ide o bezpečnú otázku. Skrátka si túto hodnotnosť nepamätala.

Grace pokrútila hlavou. „Netuším. Vždy má na hlave helmu, tak ako to Nezomierajúci robili aj počas vojny. Veľký nekromancer je príliš dôležitý na to, aby sa objavoval na verejnosti, a tak namiesto seba posielal Lovmajstra. Je to tiež vivimancer, ale iný ako tí ostatní. Zabíja ľudí bez toho, aby sa ich dotkol.“

„Ale tak predsa rezonancia nefunguje,“ automaticky ju opravila Helena. „Bez vhodnej zostavy je možné stabilný kanál vytvoriť len cez kontakt a potom...“

„Viem, ako funguje rezonancia,“ prerušila ju ostro Grace. „No videla som to na vlastné oči. Minulý týždeň...“ Grace sa zlomil hlas a zopárkrát sťažka preglgla. „Bola tu skupina pašerákov. Chýbalo nám obilie. Na Stanici sa väčšinou dostaneš len k hnilému. Zopár ľuďom sa podarilo priniesť viac jedla. Nebolo ho veľa, no dozorkyni sa dostali do uší zvesti, že sa väzni organizujú. Šlo o desať ľudí. Verejná poprava. Lovmajster všetkým spravil to isté. A spravil to *poriadne*, aby v lumítiových baniach vydržali čo najdlhšie.“

Grace akoby sa pri rozprávaní scvrkávala. Ani čo by ju paralyzovala už len samotná spomienka. „Teraz ide už iba o prežitie. Na tom jedinom záleží.“ Poslednú vetu šepala skôr sama pre seba.

„Prečo si tu, Grace?“ spýtala sa Helena, keď sa poloslepo rozhládla naokolo. „Toto nie je... nie sme predsa na Stanici, pravda?“

Grace pokrútila hlavou. „Nie. Toto miesto teraz nazývajú Centrála. Odohráva sa tu celé experimentovanie pod taktovkou Nezomierajúcich. Ja...“ Slová jej takmer zabehli. „Mám troch bratov. Sú odo mňa mladší. Ani jeden ešte nemohol narukovať, a tak ich nenašli na zoznamoch Odporu. Môj brat Gid bude čoskoro dosť starý na to, aby pracoval, a bude môcť opustiť Stanicu. Potom bude dostávať aj normálny plat. Dovtedy to musíme nejako zvládnuť.“

„Grace.“

„Za oči ponúkajú celkom slušné peniaze. Odmena len za jedno nám vystačí na celé mesiace.“

Helena na ňu vyjavene pozrela. „Načo sú im oči?“

Grace pokrútila hlavou. „Netuším. Skrátka len chcem tie peniaze.“

„Grace, ak to spravíš, bude to nezvratné...“